

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

har selvfølgelig foruroliget mange, også regeringen.

Det ligger således, at efter monopolloven, der tager sigte på mere normale forhold, kan monopoltilsynet kun gribe ind overfor prisansættelser i tilfælde, hvor konkurrencen er begrænset på en sådan måde, at virksomhederne udøver eller vil kunne udøve en væsentlig indflydelse bl. a. på prisforhold. Varer og ydelser, der ikke er berørt af konkurrencebegrænsninger, og for hvilke priserne, således som det er tilfældet for en række forbrugsvarers vedkommende, dannes under fri konkurrence, falder udenfor monopollovens bestemmelser.

Med henblik på at træffe forholdsregler i anledning af den sidste tids prisstigninger, særlig på fødevarer og brændsel, har man allerede for nogle uger siden anmodet monopoltilsynet og statistisk departement om at gå i gang med en nærmere undersøgelse af, hvorledes prisudviklingen har formet sig for fødevarer og for brændsel. Man håber derigennem at få belyst, i hvilket omfang disse prisstigninger skyldes forskydninger i avancer og omkostninger i de forskellige omsætningsled. Denne undersøgelse tilendebringes snarest muligt.

Jeg skal iøvrigt kun tilføje, at der i dag er udsendt indbydelse til erhvervenes og arbejdsmarkedets hovedorganisationer til en drøftelse af disse problemer. Mødet er berammet til den 22. november. Jeg kan ikke se rimeligheden i i dag at stille regeringen overfor et så alment holdt direktiv som det, der indeholdes i dette forslag til folketingsbeslutning, og jeg kan ikke forestille mig, at folketingset kan vedtage noget sådant.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg takker for de givne oplysninger, selvom de jo for størstedelens vedkommende ikke var nye for os her. Jeg erkender, at det forslag til beslutning, vi har fremsat, formet som et forslag til folketingsdirektiv til regeringen, er yderst alment affattet. Det er imidlertid sådan, at når et parti, der ikke har indflydelse på regeringen, vil stille et forslag vedrørende priser, priskontrol o. lign. her i tinget, har det faktisk ingen anden udvej end at stille det som et sådant forslag om et almindeligt direktiv.

Det er nu engang regeringen, der sidder med administrationen; det er den, der må have mulighed for at udnytte de beføjelser, der er givet den, til at gribe ind, og det er regeringen, som, hvis den ikke mener at have beføjelse nok, bedst må være i stand til at komme til folketingset og forlange yderligere bemyndigelser, komme med udarbejdede forslag til prislov, eller hvad det nu måtte være, som kunne give regeringen de nødvendige bemyndigelser. At vi har stillet vort forslag til folketingsbeslutning, skal altså opfattes sådan — det går jeg også ud fra det er blevet — at vi ønsker at gøre regeringen opmærksom på, at prisstigningerne er på det nærmeste katastrofale for meget store dele af befolkningen, og at det må være regeringens selvfølgelig pligt ikke at nøjes med at iagttage, lægge hænderne i skødet eller indkalde oplysninger fra statistisk departement, men at gribe ind.

Prisstigningerne foruroliger også regeringen, siger den højtærede handelsminister. Jeg vil tro det, men når vi tænker på de taler, der hidtil er blevet holdt af regeringens medlemmer, har man ikke indtryk af, at prisstigningerne foruroliger regeringen nær så meget, som de foruroliger f. eks. arbejderne. Jeg tænker bl. a. på den tale, som den højtærede statsminister forleden holdt på et offentligt møde — jeg tror, det var i Silkeborg — hvor den højtærede statsminister gav udtryk for, at han ikke anså de indtrådte prisstigninger for at være nogen katastrofe; det ville de efter hans opfattelse først blive, hvis de kom til at bevirke en stigning af omkostningsniveauet. Det var frygten for, at omkostningsniveauet, som han kalder det, skulle stige, der gjorde, at statsministeren ifølge sin tale i Silkeborg mente, der måtte gøres noget. Det giver jo unøgtelig en det indtryk, at regeringen med de undersøgelser, den har sat i gang, og med den rundbordskonference, der er indkaldt til den 22. november, først og fremmest tager sigte på, at de skete prisstigninger ikke må komme til at virke på det, man kalder omkostningsniveauet.

De prisstigninger, som befolkningen lider under og med rette beklager sig over, og som man ønsker regeringen skal gribe ind overfor, er jo i alt overvejende grad prisstigninger på varer, som indgår i befolkningens almindeligste daglige forbrug. Det er